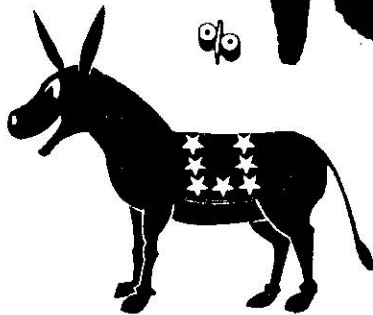
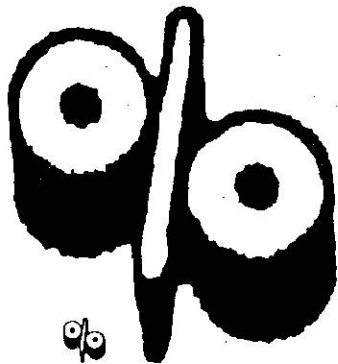
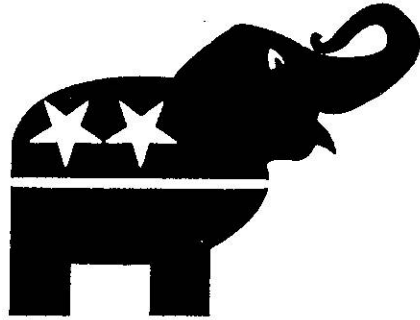

TÌM HIỂU CHÍNH TRỊ VỚI NHỮNG CON SỐ

PHAN ĐÌNH TĂNG

Người Pháp thường nói: "Cách nói láo hay nhất là nói láo dựa trên thống kê." Có người bạn thường nói: "Tôi uống nước pha với Cognac, uống nước pha với Vodka, uống nước pha với Whisky đều bị say, vậy thì theo luật thống kê... nước đã làm tôi say!"

Tuy nhiên, nếu ta đọc các con số thống kê để học hỏi mà không có hậu ý phỉnh phờ ai thì rất bổ ích cho sự hiểu biết của ta. Ở Mỹ thường phát hành hàng năm một quyển sách rất tầm thường, chẳng ai để ý, nhưng

đối với tôi lại là một quyển tự điển rất quý: đó là loại Almanac. Có nhiều loại, nhưng mỗi năm tôi chỉ lựa mua một quyển. Năm nay được tiện nội mua làm "quà tân niên" nên khỏi phải mua. Tra cái gì cũng có. Lại sắp các vấn đề theo ABC nên rất tiện. Ở nước Mỹ, có độc đáo là mỗi con số đều công khai, khỏi phải qua các tay "phù thủy" bóp méo trước, nên người Mỹ có thể biết được đích xác tình hình trong nước cũng như thế giới. Mỹ cũng có một phương pháp thăm dò dư luận rất chính xác. Hiện nay phe ta đang lo cụ Bush thất cử vì "poll" cho biết cụ Clinton được ủng hộ nhiều hơn!

Nói đến thống kê, tôi lại vừa đọc báo thấy một ông tướng cũ của VNCH tuyên bố là 95% người Việt ở Mỹ mong muốn Mỹ bãi bỏ cấm vận và lập bang giao với VC!!! Có kẻ nóng mặt hỏi: "Ông lấy đâu ra số 95%?" Cụ tướng trả lời: "Không có thăm dò dư luận thì ông dựa vào đâu mà cãi với tôi là không có 95%?"

Tôi cũng tò mò nên mở cuốn Almanac của tôi ra xem thử 95% người Việt ở Mỹ là bao nhiêu?

Tra chữ Population đến trang 193 thì thấy:

"PROJECTION OF THE ASIAN-AMERICAN
POPULATION, 1990-2000"

	1990	2000
VIETNAMESE	859,638	1,574,385
US POPULATION	252,293,000	274,479,000

Vậy thì năm 1990, số người Việt dân Mỹ là 0.34% tổng số dân Mỹ. Nếu thật có 95% mong muốn bang giao, thì cũng chỉ mới có 0.32%, làm sao lái được đường hướng chính trị của chính phủ Mỹ?

Lật qua trang 84 để xem "1988 PRESIDENTIAL ELECTION" giữa George Bush với Michael Dukakis:

- A: số công dân Mỹ đến tuổi bầu cử. .. 182,628,000
- B: số người ghi danh đi bầu 129,483,000
- C: số người đi bầu TT năm 1988 91,609,673

Như vậy, cứ 100 người Mỹ đến tuổi đi bầu, thì chỉ có 71 người ghi tên để đi bầu và chỉ có 50 người thật sự đã đi bầu!

Vậy nếu tất cả công dân Mỹ gốc Việt đều ghi tên và đi bầu thì bách phân không phải là 0.34% mà là xấp xỉ, 0.68%. Các tiểu bang tương đối đông VN nhất là:

California 0.36%

Louisiana 0.23%

Texas 0.18%

Nếu ta nhìn kỹ trong các cuộc bầu cử mà số người ủng hộ bên này xấp xỉ bằng số người ủng hộ bên kia, thì cái "giọt nước" tí hon 0.68% đó có thể làm ngã về phía ta muốn!

Nhân nói chuyện với AH Bùi Đức Hợp, tôi mới để ý là bầu cử tổng thống Mỹ không theo lối phổ thông, mà theo lối "Electoral College" (tạm dịch là "cử tri đoàn", CTD Mỹ còn gọi là Electoral votes giống như bầu cử đức giáo hoàng vậy. Các người trong CTD không thể là vị dân cử nhưng số cử tri đoàn bằng tổng số dân biểu và nghị sĩ của mỗi tiểu bang. Ví dụ trong kỳ bầu cử tổng thống 1988 thì:

California : 47 CTD bầu cho Bush

New York : 36 CTD bầu cho Dukakis

Texas : 29 CTD bầu cho Bush, v.v...

Kết quả: CTD của 40 tiểu bang bầu ông Bush cộng là 426 electoral votes và CTD của 10 tiểu bang bầu Dukakis cộng là 112 electoral votes. Số cử tri đã bầu ông Bush là 48,881.011 và số đã bầu ông Dukakis là 41,828,350 tỉ lệ khoảng 53/46 (có cử tri bầu cho người khác) thì số CTD lại khác, tỉ lệ 79/21.

Sự kiện này cũng có thể khai thác: ví dụ ở California, ông A và ông B được phiếu gần bằng nhau, nếu phe ta 100 người như 1, đồng lòng ghi tên, đi bầu, và bầu cả cho ông A thì ông A có thể hốt luôn 47 CTD trên tổng số 538 hay là 8.7%. Theo đó, dân ta chỉ có 0.34% mà sức mạnh chính trị có thể là 8.7%!

Dân ta phải ý thức được sức mạnh của lá phiếu để cố gắng ghi tên và đi bầu và nên kéo nhau bầu. Vừa rồi nhà tôi nhận được một cú điện thoại của một bà bạn hỏi cách thức ghi tên để lần này đi bầu vì sợ cụ Bush thất cử! Đáng mừng thay!

Ở New Orleans và Louisiana có "Hội Cử Tri Người Việt" đang hoạt động trong chiều hướng đó. AH Bùi Đức Hợp cũng hằng hái hoạt động. Tôi thì cổ vũ, ủng hộ nhưng vì bị "allergy" về hoạt động chính trị nên không trực tiếp! Nhiệm vụ của Hội rất quan trọng vì thường ở New Orleans và Louisiana các cuộc bầu cử đều rất sát, "giọt nước VN" có thể xoay chuyển tình thế. Những người dân cử ở New Orleans rất quan tâm

mà dân mình thì hay thờ ơ vì chưa ý thức hoặc chưa quen sinh hoạt chính trị kiểu Mỹ. Một bà nghị viên thành phố duy nhất, thuộc đảng Cộng Hòa, (Quận A), đã một lần hỏi tôi tại sao người VN không đến ở nhiều ở Quận A. Bà có thể có nhà cho ở không hoặc cho thuê rẻ...! Đa số dân ta thì ở Quận E. Vị nghị viên không phải Cộng Hòa nhưng cũng thân với VN lắm. Cứ hỏi AH Lê Thành Trang thì rõ. Mỗi lần tôi có dịp nói chuyện với ông thì ông nhắc đến đốc tờ Le cũng đến 3 lần!!!

Nhưng từ đó mà nói đến làm sao cho chính phủ Mỹ thay đổi đường lối chính trị, "bỏ cấm vận" hay "bang giao", thì hơi quá tự tin. Nhìn người Mỹ gốc Do Thái, họ đã có ảnh hưởng lớn đối với chính trị của nước Mỹ vì:

- Họ tham gia chính trị

- Họ là những người kinh doanh giàu có và rất khôn ngoan

- Họ rất có nghĩa hợp quần.

Cả ba điều đó, VN ta còn kém xa.

VN ta đã phạm nhiều lỗi lầm trong quá khứ, đã bỏ lỡ nhiều cơ hội để vươn lên, đã mù quáng theo Liên Xô, nhất định thôn tính cho được cả nước, "đánh cho Mỹ cút, đánh cho Ngụy nhào", đã lấy chiêu bài "khôi phục độc lập, đất nước sạch bóng quân thù, thì ta sẽ xây dựng bằng năm bằng mười" để dụ dân "tiêu thổ kháng chiến", bây giờ ta chẳng xây dựng gì được, nước mẹ Liên Xô đã phá sản, ta đang mong Mỹ trở lại để lợi dụng xây dựng như... trước 1975!

Nhìn qua hai nước đồng cảnh ngộ với ta trước đây là Đài Loan và Nam Hàn. Họ cũng đã có chiến tranh Quốc Cộng trước đây và họ đã biết ngưng tay để ai lo xây dựng bên ấy, và kết quả là:

	Đài loan	Nam Hàn	Việt Nam
Dân số	20 triệu ..	42 triệu ..	67 triệu
Tổng sản lượng quốc gia	91 tỉ	171 tỉ	12.0 tỉ
TSLOQ một đầu người	\$4,325 ...	\$4,045 ...	\$198
Xuất cảng	\$59 tỉ ...	\$60.7 tỉ ...	\$0.88 tỉ
Phân xuất cảng qua Mỹ	38%	35%	0

Hiện nay, có tin Mỹ đang bán oanh tạc cơ F-16 cho Đài Loan, bất chấp sự phản đối của Trung Cộng. Hàng ngày thấy xe hơi Hyundai của Nam Hàn trên xa lộ của Mỹ, các hàng điện tử của Nam Hàn bày bán trong các tiệm Mỹ.

Trước đây tôi chỉ một lần được thấy Nam Hàn trong một cuộc viếng thăm với AH Phạm Hữu Vĩnh năm 1969. Tôi cũng đã nhận được nhiều ưu điểm của họ. Vừa rồi nhân AH Nguyễn Đức Sứ gọi điện thoại hỏi thăm báo Andrew có làm thiệt hại gì cho tôi không, sau khi AH đi Nam Hàn lo việc cho sở về, tôi có hỏi về Nam Hàn, thì chúng tôi đã nói: "Nhìn người mà nghĩ đến ta, thật là buồn!"

Than van thì chuyện đã rồi, có hối cũng không kịp, huống chi ta vẫn tính nào giữ tạt ấy, không thấy thay đổi gì cả!

Bây giờ nói đến Mỹ.

Bill Clinton, ứng cử viên đảng Dân Chủ, đang thắng thế, tuyên truyền rằng để cho tổng thống Bush thêm một nhiệm kỳ nữa thì kinh tế Mỹ Quốc sẽ xuống dốc! Sống ở đất Mỹ mới hiểu tại sao dân Mỹ rất sợ kinh tế khủng hoảng, vì họ đã từng chứng kiến: khi có việc làm thì vay tiền mua nhà ở, mua xe đi, đau ốm có bảo hiểm sợ làm lo, đến khi mất việc thì chủ nợ xiết nhà, kéo xe đi, đau ốm thì ra đường ở, đi ăn xin. Ở các ngã tư đường, tôi thường thấy nhiều người đàn ông đứng cầm tấm bảng trước ngực đưa ra cho người ta thấy chữ "WILL WORK FOR FOOD". Một cách ăn xin trá hình! Nói đến kinh tế suy thoái là dân Mỹ "rét" lắm!

Khi tổng thống Reagan ra ứng cử, tranh với tổng thống Carter năm 1980, ông cũng đã tả oán tình trạng gia đình ông bị đất như thế nào trong giai đoạn khủng hoảng 1930. Ông nói là đã nếm mùi rồi thì khi lên làm tổng thống, ông nhất định không để cho tình trạng ấy xảy ra nữa! Phương chi tổng thống Reagan nguyên là tài tử màn bạc nên ăn nói rất hay. Báo chí Mỹ đã dùng danh từ "Great Communicator" (người truyền đạt tu tưởng trữ danh) để chỉ ông, nên đã thắng về vang. 489 CTD đã bầu cho ông. TT Carter chỉ có 49 electoral votes. Năm 1980, cuối nhiệm kỳ của Carter, thất nghiệp lên tới 7.5% và lạm phát 13.5%. Khi TT Reagan lên thì lạm phát xuống đến thấp nhất là 1.9% năm 1986. Chính quyền Reagan đã làm gì? Có phép lạ hay không? Thật ra không làm gì có phép lạ trên trái đất này! Nước Mỹ sản xuất dư thừa, cần tiêu thụ nhiều, kinh tế mới chạy. Cách tiêu tiền nhanh chóng nhất là... chiến tranh! Chính quyền Reagan đã áp dụng một loại chiến tranh "lạnh" rất độc đáo mà báo chí gọi là "Star War". Một mặt thâu tóm Liên Xô, đưa đến sự tan rã của khối CS Xô Viết và Đông Âu, một mặt làm cho nền kinh tế Mỹ có vẻ thịnh vượng! Muốn hiểu rõ hơn, xin trích nguyên văn lời bình luận của quyển 1991

Almanac để các AH suy gẫm:

"... During the recessions the government can borrow money to increase expenditures and expand the economy without raising taxes which would slow it down. Between 1935 and 1981 the only significant deficits were about \$25 billion during world war and certain years of VN war. Between 1981 and 1988 the Reagan administration ran annually deficits averaging \$167 billion and increase the total nation's debt from just over \$1 trillion to over \$2.6 trillion."

Các AH đã thấy "phép lạ" chưa? Vay tiền để phát triển kinh tế bằng cách chi tiêu "tuổi hột sen", đa số vào "Star War". Tính ra cứ mỗi phút chính phủ Reagan vay nợ 1/2 triệu Mỹ kim, làm cho công dân Mỹ từ già trẻ, lớn bé, gái trai mang một mối nợ hơn \$10,000 và càng ngày càng tăng! Muốn trả hết nợ này, phải làm hai chuyện:

1. tăng thuế
2. bớt chi tiêu.

Cả hai việc đó, các "trụ quốc hội" Mỹ đều không muốn.

Vay của ai mà kinh khủng vậy? Ai sẽ phải trả?

Vay của dân và dân sẽ phải trả qua các sắc thuế! Nợ hiện nay đã hơn 3,000 tỉ Mỹ kim.

Ở Mỹ, nếu không làm business, đầu tư thì phải bỏ tiền tiết kiệm vào nhà băng. Để ở nhà rất nguy hiểm và bị phá giá. Các cơ quan như FDIC (Federal Deposit Insurance Corporation) bảo đảm mỗi trương mục ngân hàng đến mức tối đa là 100,000 nếu ngân hàng bị phá sản. Thật ra ở đây ít khi có nhiều tiền mặt trong túi. Cứ đem theo vài cái nhựa mua chịu, một quyển chi phiếu, một cái thẻ nhựa dùng rút tiền mặt ở các máy gọi là ATM (Automatic Teller Machine). Bỏ thẻ vào, máy hỏi số "mật mã" của mình, hỏi cần rút bao nhiêu. Khi lấy tiền xong thì máy in cả tiền còn lại trong trương mục! Chỉ nên cẩn thận tìm chỗ đông người qua lại, nếu không sẽ có kẻ phía sau chìa súng vào nhờ mình rút tiền giùm! Ở đây, có một anh cảnh sát đã bị bắn chết vì rút tiền ở máy lúc đêm khuya.

Vậy thì tất cả tiền của dân Mỹ đều nằm trong ngân hàng. Năm 1988, số tiền ký thác trong các ngân hàng có FDIC bảo đảm là \$2,245,310,000,000. Ngân hàng sử dụng làm business, cho vay, vv... dân đâu có biết! Có thương tình thì họ cho lời chút ít! Ngoài bán công

khố phiếu, chính phủ cũng vay trong đó nữa! Nếu vì nghe tin ngân hàng phá sản, dân đến rút hết tiền ra một lần như trước ngày Khủng Hoảng 1930 thì các ngân hàng đều "sập tiệm". Năm 1933, có đến 4,000 ngân hàng phá sản. Sau đó, chính phủ mới đặt cơ quan FDIC để dân yên trí, dùng đến rút tiền một lượt!

Chính phủ vay tiền thay vì tăng thuế, cũng như khi ta lãnh lương thì chính phủ trừ thuế ngay. Cuối năm, nếu số trừ ít hơn 90% số thuế phải nộp, thì ta sẽ bị phạt! Chính phủ tiêu tiền cho kinh tế chạy, hay nhất là chi tiêu cho quốc phòng. Không có "chiến tranh nóng" thì ta làm "chiến tranh lạnh" như "Star War"! Năm 1989 là năm hòa bình mà Bộ quốc Phòng Mỹ đã ký giao kèo với các hãng sản xuất lớn với một số tiền khổng lồ là \$128,958,161,000, trong đó có 10 hãng lớn nhất đã được khế ước như sau:

1.- McDonnell Douglas Corp.	\$8,617,202,000
2.- General Dynamic Corp.	6,899,202,000
3.- General Electric Co.	5,771,028,000
4.- Raytheon	3,760,209,000
5.- General Motors Corp.	3,691,507,000
6.- Lockheed Corp.	3,651,547,000
7.- United Technologies	3,556,292,000
8.- Martin Marietta Corp.	3,336,555,000
9.- Boeing Co.	2,868,416,000
10- Gruman Corp.	2,273,139,000

Nhờ vậy mà con em ta đồ kỹ sư này nọ có việc làm trong các hãng đó. Tóm lại, Mỹ cần có chỗ tiêu tiền có ích cho nước Mỹ, như chống cộng trước đây, mà lại được dân ủng hộ. Nhưng hiện nay mối đe dọa đã hết, không có lý do gì làm "giặc nóng" hay "star war" thì làm gì đây? Đó là cái khó mà TT Bush và Clinton đang khai thác. Khi Clinton mà lên làm tổng thống thì không thoát được là phải tìm cách tiêu tiền cho khôn ngoan để dân thấy kinh tế "phồn vinh giả tạo" mà đồng thời có một mục tiêu chính trị hay ho. Hiện nay thì đang dụ dân Mỹ chú chưa nói gì rõ rệt. Trong tình trạng đó thì CHXHCNVN cần phải làm gì để cho Mỹ không những bỏ cấm vận, lập bang giao, mà còn vui vẻ hăng hái nhảy xổ vào tiêu tiền ở VN? Nếu có giải pháp như vậy thì thật là "đỉnh cao trí tuệ của loài người"! Hay là tái diễn lại hoặc đạo diễn một chiến tranh VN thứ hai chăng?

Có một điều tôi cú thắc mắc hoài là tại sao đảng Dân Chủ chủ trương lo việc kinh tế trong nước, lo việc xã hội, mà lúc sau này, các cuộc chiến tranh đều bắt đầu từ chính quyền dân chủ mà lại chấm dứt dưới thời cộng hòa. Ví dụ chiến tranh Triều Tiên bắt đầu từ thời TT dân chủ Truman rồi kết thúc thời TT cộng hòa Eisenhower. Chiến tranh VN leo thang 1965, lúc TT dân chủ Johnson ra lệnh oanh tạc liên tục miền Bắc và kết thúc dưới thời TT cộng hòa Nixon và Ford. Chiến tranh Trung Đông vừa đây thì tốc chiến tốc thắng chỉ 46 ngày. TT cộng hòa Bush đã tổ chức lớp lang, cả thế giới theo chân Mỹ làm một cuộc chiến tranh chớp nhoáng rất là ngoạn mục.

Theo sự suy nghĩ thiên cận của tôi, thì có lẽ có hai lý do:

1.- vì đảng Dân Chủ chủ tâm vào nội bộ, không lo việc quốc tế bằng đảng Cộng Hòa, nên để cho tình hình quá nguy ngập, phải dùng chiến tranh để giải quyết

2.- đảng Dân Chủ nghĩ rằng lo cải tiến xã hội và kinh tế sẽ cải tiến được tình hình, nhưng tình hình kinh tế ở Mỹ chỉ có thể giải quyết bằng cách tăng cường kinh doanh vượt bậc, mà trừ phi có chiến tranh "nóng" hoặc "lạnh" mới giải quyết nổi!

Có khi lại vì cả hai nguyên nhân 1 và 2 cộng lại!

Ta hãy hồi tưởng lại hồi 1972, TT Nixon đã hạ lệnh oanh tạc 12 ngày đêm Hà Nội, Hải Phòng để buộc Bắc Việt vào bàn hội nghị Paris và cuộc rút lui chớp nhoáng tháng 4, 1975 thì thấy đảng Cộng Hòa nhất quyết chấm dứt chiến tranh. Cũng vụ đánh Iraq vừa qua: dàn cả vũ lực hùng hậu ra để đạt chiến thắng và rút về làm cho phe Dân Chủ chỉ trích TT Bush là nường tay Hussein, chưa giải quyết vấn đề dứt khoát! Tôi còn nhớ khi TT Kennedy thất bại trong cuộc đổ bộ Cuba ở Vịnh Con Heo, có người bênh nói là TT chỉ thực hành kế hoạch đã có sẵn từ thời Eisenhower. Cụm TT Eisenhower đã phân bua: "Tôi không muốn bàn luận gì về vấn đề này nhưng tôi là tướng mà bảo tôi có kế hoạch đổ bộ Cuba nửa chừng rút air cover thì nhục cho tôi quá! Nếu muốn chiếm mục tiêu chỉ cần một đại đội, tôi sẽ nghĩ ngay đến 3 đại đội, tôi sẽ chiếm mục tiêu với rất ít thương vong hay không có."

Tôi nghĩ vẫn vì không biết nếu Dân Chủ lên thì họ giải quyết vấn đề kinh tế ra sao? ☐